

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

O struktuře, obsahu a významu Svaté Bible

Před více jak dvěma sty lety Emanuel SWEDENBORG upozornil, že mnoho křesťanů má představu o tom, že Bible je svatá a že obsahuje Slovo Boží. Nicméně většina lidí si neuvědomuje, že svatost Bible není určena jejím doslovným smyslem nebo zevním smyslem či historickými událostmi a rozmanitými doslovnými prohlášeními, jež Bible reflektuje. Namísto toho je určena tím, co tyto věci reprezentují a značí v jejich vnitřním, interním či vyšším smyslu. Většina lidí nemá ani ponětí, že takový smysl vůbec existuje. Přestože Swedenborg už dávno zjevil tento rozhodující a životně důležitý duchovní fakt o Bibli, ne příliš mnoho lidí na tomto světě si uvědomuje a je připraveno, chce či touží po přijetí faktu, že svatost Bible je určena v první řadě a výlučně jejím vnitřním, niterným smyslem a obsahem. Doslovný význam nebo zevní smysl Bible lze pojímat jako oblečení pro tělo. Tak jako tělo potřebuje být oblečeno, aby bylo chráněno a zabezpečeno před odhalením a různými nepříznivými vlivy, stejně i doslovný smysl Bible slouží tomuto účelu pro vnitřní smysl. Tudíž svatost zevního či doslovného smyslu není odvozena z něho samotného, ale z faktu, že slouží jako nádoba, ve které je svatost obsažena.

Byl to opět Swedenborg, kdo zjevil, že ne všechny knihy Bible mají tento interní, vyšší či vnitřní smysl. Následující knihy obsahují takový smysl, a proto jsou pravým Slovem Božím: Všechny pět knih Mojžíšových (Geneze, Exodus, Leviticus, Numeri, Deuteronomium), kniha Jozue, kniha Soudců, dvě knihy Samuela, dvě knihy královské, kniha Job, všechny Žalmy, všechny knihy proroků (Izaiáš, Jeremiáš, Žalozpěvy, Ezechiel, Daniel, Ozeáš, Joel, Amos, Abdiáš, Jonáš, Micheáš, Nahum, Habakuk, Sofoniáš, Ageus, Zachariáš, Malachiáš) ve Starém zákoně, a v Novém zákoně čtyři Evangelia (Matouš, Marek, Lukáš a Jan) a Zjevení Ježíše Krista (Zjevení svatého Jana). Všechny ostatní knihy, jako například Rút, dvě knihy Letopisů, Ezdráš, Nehemiáš, Ester, Přísloví, Kazatel, Píseň Šalamounova a všechny Epištoly apoštolů, jakož i Skutky apoštolů Ježíše Krista neobsahují tento vnitřní, interní či vyšší smysl.

Existuje důležitý duchovní smysl, proč knihy ve Svaté Bibli obsahující tento vnitřní, interní či vyšší smysl jsou psány způsobem, jakým jsou psány. Každé jednotlivé slovo, každé jednotlivé písmeno, každá jedna tečka či interpunkční znaménko v těch knihách a jejich konkrétní posloupnost obsahují velmi hluboké a vážné poznání, záhady a tajemství nejvyššího univerzálního významu. Jména lidí, krajin, jednotlivců i věcí a posloupnost, v jaké jsou jmenovány a jak po sobě následují, to všechno odráží Řád stvoření a nějaké aspekty Absolutní Přírozenosti Nejvyššího, stejně jako i postup kroků, v jakém se uskutečňuje duchovní přerod a transformace lidí a jednotlivců i jak nastává, probíhá a stává se duchovní pokrok.

Lidé bez rozmyslu věří, že všechny knihy ve Svaté Bibli bez výjimky a vyloučení jsou Slovem Božím. Nicméně toto je pravda jen do určité míry. Všechny knihy, jež neobsahují tento vnitřní smysl, jsou inspirujícími, historickými a ilustrativními knihami, které odrážejí dobu, zvyky a nevyhnutelný vývoj duchovních záležitostí, jež byly platné za daných podmínek, za daného historického uspořádání. V tom smyslu jsou Slovem Božím, týkajícím se oněch dob a oněch podmínek. Nicméně, jak plyne čas, jejich užitečnost je už pouze v tom, že jsou příkladem oddanosti a věrnosti,

loajálnosti a odhodlání sloužit Bohu těch lidí, kteří buď napsali ty knihy, nebo jejichž život a události jsou v nich popsány. V případě Epištol, tyto jsou strukturálním pořádkem pro založení mladé křesťanské církve, která potřebovala nějaké hlavní zásady a pravidla, které bylo nezbytné dodržovat, aby přežila za podmínek v té době existujících.

Aplikovatelnost obsahu a filosofie těchto knih (jež neobsahují vnitřní smysl) a Epištol je druhá věc. Pro současnou dobu, za momentálně existujících podmínek na planetě Zemi, už není více platná. Jsou zastaralé, přežité a neaktuální a lpění na jejich doslovném obsahu nese v sobě jisté nebezpečí pro duchovní pokrok jedince a pro správné chápání duchovnosti, jakož i Přírozenosti Nejvyššího. Toto platí obzvláště z hlediska skutečnosti, že většina křesťanských církví buduje svoje doktríny na Epištolách, jež od této chvíle obsahují jen 15% myšlenek, pojmů a poznání, které jsou aplikovatelné na současnou strukturu duchovnosti. 85% jejich obsahu už více není aplikovatelných a jsou využívány negativním stavem na držení křesťanů a jejich církví v temnotách stagnace, úpadku, strnulosti, dogmatismu a fanatismu, které v jejich následovnicích zabíjejí jakýkoli duchovní život.

Tak či onak, vezme-li se v úvahu obsah Epištol v Novém zákoně z pohledu jejich doby a podmínek, za jakých byly napsány, onen obsah a ona filosofie byly nanejvýš progresivní, vhodné a správné z hlediska duchovních potřeb, které měli lidé během té doby. Tyto se stávají reakčními pouze tehdy, když si lidé myslí, že mají absolutní hodnotu, obsahují Absolutní Pravdu, mimo které a nad kterou už neexistuje nic více nebo mimo kterou a nad kterou už není možný či představitelný žádný pokrok ani nic nového, neboť to prý bylo zjevení Nejvyššího, a zjevení Nejvyššího nelze nikdy doplňovat či měnit. Lidé si naneštěstí neuvědomují, že Nejvyšší zjevuje Svou Pravdu v krocích, aby ji přizpůsobil momentálním potřebám každé doby a každého stavu. Takové pravdy mají relativní hodnotu a obvykle to jsou zjevné pravdy, které neobsahují žádný hlubší, vyšší a vnitřnější duchovní význam, nebo jsou určitými aspekty Absolutní Pravdy manifestovanými v časoprostorovém kontinuu na úrovni chápání, které mohou dosáhnout lidé jejich doby.

Důvodem, proč Nejvyšší dovolil, aby křesťanské církve a všichni jejich členové (nebo většina z nich) budovali svoje doktríny především na Epištolách, obzvláště a hlavně na Epištolách Pavla, je ochránit lidi před znesvěcením Svatosti Slova, které je obsaženo v knihách Bible, jež mají takový vnitřní, interní, vyšší význam. Poněvadž většina křesťanů věnuje velice malou pozornost těm knihám, které obsahují takový smysl, a obzvláště Starému zákonu, a namísto toho se zabírají buď externím, zevním stupněm výroků Ježíše Krista během Jeho inkarnace na planetě Zemi, nebo většinou zakládají svoje doktríny na Epištolách apoštola Pavla a na Epištolách ostatních apoštolů, které neobsahují žádný vnitřní, vyšší význam či smysl, nemohou nic zprofanovat, a tak se neodsoudí v konečném smyslu k naprostému zničení a odstranění svého jsoucná a bytí ze stvoření Nejvyššího.

Vezme-li se v úvahu tento fakt, který v současnosti zjevuje Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus, Jeden Bůh Nedělitelný, lze vidět, na jakých grandiózních nepravdách a zkresleních je postavena celá církev v její současné podobě.

Nicméně, navzdory tomuto faktu je Svatá Bible Slovem Božím, je svatá, a pokud k ní člověk přistupuje v čistotě svého srdce, může ho dovést k vyššímu chápání jejího obsahu, významu a struktury.

Jak bylo uvedeno na začátku této kapitoly, Swedenborg byl první, skrze kterého Nejvyšší zjevil toto tajemství o Bibli. Tomuto zjevení však věnovalo pozornost jen málo lidí. Dokonce ani v současné době ne příliš mnoho lidí na tomto světě si uvědomuje, že Swedenborg vůbec existoval nebo že lidstvu zjevil takové hluboké poznání. Ale dokonce ani Swedenborgovi v jeho době nebylo dovoleno poznat plný rozsah a tajemství, co Bible opravdu obsahuje a jaký je její pravý význam. Swedenborg si byl vědom pouze tří úrovní, jež jsou obsaženy v těch knihách Bible, které mají vnitřní smysl. On hovoří o doslovném smyslu, o duchovním smyslu a o nebeském smyslu. A také zjevil určitý obsah duchovního smyslu, který je obsažen v některých knihách Svaté Bible, a ve velice omezené míře i některé myšlenky ohledně třetího či nebeského smyslu.

Ale ať je nyní známo, co zjevuje Nejvyšší, Pán Ježíš Kristus, Jeden Bůh Nedělitelný, že ty knihy ve Svaté Bibli, jež obsahují tento vnitřní, niterný smysl, který tvoří pravé Slovo Boží a který má věčnou hodnotu, nejsou omezeny jen na ty tři významy, zjevené skrze Swedenborga. Realitou této situace je, že je celkem devět významů a smyslů, jež jsou obsaženy v těchto knihách, označených jako mající vnitřní smysl, plus jeden, který je všechny přesahuje.

Svatá Bible je strukturována v přesné shodě se strukturou stvoření Nejvyššího. Jak si čtenář pamatuje, v 11. kapitole této knihy bylo zjeveno, že ve stvoření Nejvyššího je devět okruhů a v zóně vymístění je devět pseudookruhů. Každý okruh má velice specifický a zároveň velice obecný obsah, strukturu, význam a funkci a postavení vzhledem ke všem ostatním okruhům stvoření Nejvyššího. Přesně to samé platí v souvislosti se strukturou Bible. Bible, nebo abychom byli přesnější, ty knihy Bible, jež obsahují vnitřní smysl, jsou vytvořeny a strukturovány přesně takovým stejným způsobem jako veškeré stvoření, aby se přizpůsobily a aby spojovaly všechny okruhy stvoření skrze Slovo Boží, odrážející se v těchto knihách Bible. Z toho důvodu je devět úrovní a významů a smyslů, které jsou obsaženy ve všech těchto výše zmíněných knihách, plus jeden, jenž je všechny přesahuje.

Je důležité si uvědomit, že každý okruh stvoření je diskrétní a synchronní se všemi ostatními okruhy stvoření, a zároveň je spojitý ve své vlastní sféře či doméně funkce a účelu. Každý okruh má zase své vlastní tři úrovně a stupně a každá úroveň a stupeň má své vlastní tři úrovně a stupně, a tak to jde donekonečna. Toto uspořádání odráží Absolutní Nevyčerpatelnou Přirozenost Nejvyššího. Jelikož každý okruh je diskrétní, ale zároveň synchronní se všemi ostatními okruhy, komunikace a spojení mezi všemi okruhy se uskutečňuje podle Zákona souvztažností. Tento zákon říká, že existuje Společný jmenovatel pro všechny okruhy stvoření, skrze který jsou spojeny a ve vzájemném vztahu. Tento Společný jmenovatel se však projevuje v každém okruhu zcela jiným způsobem a stylem než v kterémkoli jiném okruhu. Ale používá ty samé kategorie na popis povahy tohoto Společného jmenovatele. Takže existuje slovo a obraz, který popisuje tento Společný jmenovatel, a jak jsou to slovo a obraz vysloveny či promítnuty současně a souběžně do všech ostatních okruhů, obsah a význam toho obrazu a slova popisuje povahu tohoto Společného jmenovatele každému jednotlivému okruhu a jeho stupňům, úrovním a sférám způsobem, jakým je vnímán, chápán, pojímán, přijímán a uznáván příslušnými obyvateli tohoto okruhu.

Takové ideje a obrazy nabírají formy, konkretizace a manifestace v celém rozsahu úplně až k největšímu zevnějšku nejzevnějšího stupně v přírodním světě, kde se stávají konkrétní událostí či příhodou, nebo historickou skutečností. Skrze takové

historické události, dění a skutečnosti je veškeré stvoření ve všech svých devíti okruzích a jejich stupních a úrovních neustále spojeno a v neustálé interakci.

To samé je pravdou také pro zónu vymístění, pouze překrouceným, obráceným způsobem. Všechny úrovně a stupně zóny vymístění, od nejnižších pekel až k nejzevnějším stupňům přírodního světa, jsou navzájem spojeny a ve vzájemném vztahu skrze negativní souvztažnosti, odrážející se v rozličných historických událostech, děních a skutečnostech, vyskytujících se během historie různých národů i jednotlivců na planetě Zemi.

Ale jak bylo uvedeno mnohokrát předtím, celá zóna vymístění nemůže přežít sama od sebe a sama o sobě, bez jakéhokoli spojení s pravým stvořením pozitivního stavu, obzvláště s jeho devíti okruhy. Nicméně, žádné takové spojení v přímém smyslu či ve smyslu významu kontaktu není možné mezi zónou vymístění a pravým stvořením nebo pravou zónou umístění stvoření Nejvyššího, protože takový přímý kontakt by okamžitě zničil každého, kdo existuje v zóně vymístění. Z toho důvodu Nejvyšší zavedl určité externí způsoby a prostředky, kterými by mohl každý v zóně vymístění být udržován v nepřímém kontaktu s pravým stvořením a s Nejvyšším, aby poskytl životní podpůrný systém celé zóně vymístění. Je potřeba si pamatovat, že ta zóna vymístění je překroucením Řádu. Zatímco v pravém stvoření všechno probíhá z nitra ven, v zóně vymístění jde všechno opačným směrem, z vnějšku do nitra, to znamená z nereality pseudostvoření k pseudorealitě falešného nitra, zfabrikovaného nejnižšími pekly, kde přebývají pseudotvůrci. Tak tedy, protože toto je pseudozákon zóny vymístění, který je plně založen na zevnějšku, bez jakéhokoli ohledu na jakýkoli niterný smysl či niternosti, je nevyhnutelné vynalézt externí nástroj, kterým by bylo jedinci připomenuto a skrze takové připomenutí by byl spojen se zbytkem stvoření, za účelem přivést ho zpět domů, pokud by si dotyčný někdy zvolil, že se vzdá překrouceného řádu života či pseudoživota, který se manifestuje v zóně vymístění. Z tohoto důvodu Nejvyšší nadiktoval Svatou Bibli a použil jazyk zevnějšku či doslovného smyslu, což je jediný jazyk, skrze který a kterým lidé na Zemi komunikují a rozumí si navzájem.

Jak každý ví, mezi lidmi v zóně vymístění není možná komunikace z nitra do nitra. Namísto toho se uskutečňuje ústy, hlasivkami a vnějšími slyšitelnými slovy nebo označeními vynalezenými pro tento účel. Takže tato slova a označení se používají na psaní knih, jež by obsahovaly věčnou pravdu stvoření Nejvyššího a jež by udržovaly lidstvo a každého v zóně vymístění v určitém kontaktu s realitou pravého stvoření a duchovního světa. K takovému účelu jsou tedy zvolena určitá místa, dána určitá jména, označení určití lidé. Na jejich historii a vývoji se může reflektovat veškerá realita pravého stvoření a duchovního světa a skrze jejich souvztažný význam může ta realita být spojena s každým v zóně vymístění, jakož i každý v zóně vymístění může být spojen se všemi ostatními okruhy pravého stvoření, se kterými potřebuje být spojen nejen proto, aby přežil, ale aby se nakonec vrátil zpět domů. Takže například příběh života Abraháma nebo života Izáka nebo života Jáкова a historie židovského národa a jejich války a všechny ostatní události popsané v Bibli, samy o sobě a jako takové, jsou přesně tím - historií bez jakéhokoli spojení s duchovností. Nicméně ti lidé, ty národy, jejich války a události, jež jsou popsány v Bibli, souvztaží s určitou duchovní realitou a reprezentují v pozitivním smyslu vše, co se odehrává v devíti okruzích pravého stvoření, a v negativním smyslu všechno, co se děje a je reprezentováno v devíti pseudookruzích zóny vymístění. Ale v nejzazším smyslu, mimo těch devět významů, které jsou obsaženy v oněch knihách a v jejich historických událostech, příkladech, jménech, národech a jejich válkách, je obsažen

nejhlubší, nejtajemnější význam, jež se týká Absolutní Přirozenosti Nejvyššího, Pána Ježíše Krista, Jeho/Jejích rozličných Absolutních Atributů, Principů, Jeho/Její inkarnace na planetu Zemi, Jeho/Její výchovy, Jeho boje s negativním stavem, Jeho sestoupení do pekel a podrobení si pekel a přivedení pekel pod Jeho kontrolu a řád a dalších nesrovnatelně hlubších věcí, týkajících se poslání Nejvyššího jako Spasitele a Vykupitele stvoření a lidstva. Tyto boje jsou konkrétně popsány válkami dětí Izraele, v Žalmech a v prorocích. Tyto knihy v Bibli také obsahují, krok za krokem, proces duchovního přerodu a transformace lidí z negativních a zlých, na pozitivní a dobré, jakož i důkladný nástin celé posloupnosti duchovního pokroku každého. A toto dělá Svatou Bibli opravdu svatou a pravým Slovem Božím.

Z hlediska těchto faktů je zřejmé, jak je důležité přistupovat k Bibli s úctou a číst ji pokud možno každý den, protože spojuje jedince s veškerým stvořením a přímo s Nejvyšším tím, že ho dostává do nitra, kde je pravé Království nebeské a kde sídlí pravý Nejvyšší (tedy v jedincově pravé Niterné mysli). Bible obrací jedince k Niterné mysli. Dobrým příkladem tohoto uspořádání jsou úvodní slova modlitby Páně: „OTČE NÁŠ NA NEBESÍCH...“. Pán zároveň říká v Evangelii podle Lukáše, v kapitole 17, ve verši 21, že „VSKUTKU, KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ JE VE VÁS“. (Všechny citáty Bible jsou použity z Nové verze krále Jakuba.) Takže slova „OTČE NÁŠ NA NEBESÍCH“, jelikož Království Boží jsou Nebesa, znamenají, že Bůh je uvnitř nás. Můžeme tedy klidně říci „OTČE NÁŠ UVNITŘ NÁS“ atd. Nicméně, kvůli souvztažnostem je řečeno „NA NEBESÍCH“, protože tímto slovem se myslí všechen a každý stav a proces veškerého stvoření Nejvyššího a niternosti a nitra všech existujících jedinců. Nebo si vezměte další slova: „AŽ SE KONÁ TVÁ VŮLE NA ZEMI, JAK JE TOMU V NEBI“. Pokud „NEBE“ v této konotaci znamená „nitro“, „Niterná mysl“, kde se vždy koná vůle Boží, potom slovo „ZEMĚ“ v této konotaci znamená zevnějšek, venek, vnější svět, kde byl zahájen negativní stav, a tím zahájením znemožnil, aby se vůle Boží konala také v zevnějšku člověka. Jinak by nebylo potřebné se modlit „AŽ SE KONÁ TVÁ VŮLE NA ZEMI, JAK JE TOMU V NEBI“, protože toto by se dělo tak či onak. Proces přerodu zjevně začíná iniciací konání Vůle Nejvyššího i v zevnějšku, „venku“, aby tak tento byl spojen s nitrem, s jedincovou Niternou myslí, kde je Bůh, jelikož kde se koná Boží Vůle, tam je Bůh. V hlubším smyslu této modlitby je obsaženo tajemství zóny vymístění, která nekoná Vůli Boží. Nekona-li kdokoli Vůli Boží, ocitá se v zóně vymístění, mimo stvoření Nejvyššího. Vůle Boží se koná pouze v pravé zóně umístění, jež je shodná s NEBEM nebo s celým pozitivním stavem. Modlitba zde znamená touhu, aby se konala Boží Vůle také v negativním stavu, aby tento mohl být odstraněn a každý mohl být spasen a stát se pozitivním.

Takže je zcela jedno, zda osoba, která čte Bibli, nechápe nebo si neuvědomuje, že Bible obsahuje vnitřní smysl těch deseti úrovní. Dokonce i když je jedinec jen ve vnějším nebo doslovném smyslu Bible, tím, že ji čte, nevědomě je z pozice své Niterné mysli spojen se všemi úrovněmi, stupni a sférami veškerého stvoření, a tato situace ho připravuje na konečné odhalení pravdy o celém tomto uspořádání, obzvláště přistupuje-li k tomuto čtení v čistotě svého srdce s náležitou, vhodnou, správnou a pozitivní, dobrou motivací a dobrým úmyslem, za účelem být nebo stát se lepší lidskou bytostí, vskutku duchovní lidskou bytostí.

Takže, když někdo čte například něco ve Starém zákoně, třeba Josefův život v Egyptě a co se mu přihodilo, navenek chápe, že je to specifická událost, která se přihodila určité historické postavě, něco, co se stalo a co má zajímavou hodnotu a co ukazuje víru nebo věrnost a oddanost svému Bohu. Nicméně ta událost nebo ta

situace, popsaná například Josefovým životem a jeho pobytem v Egyptě, spouští souvztažné duchovní ideje, myšlenky, stavy a procesy, které se neustále odehrávají ve všech devíti okruzích stvoření, ve všech devíti pseudookruzích zóny vymístění a které se především přímo týkají vyššího chápání Absolutní Přirozenosti Nejvyššího a Jeho/Jejího boje s pekly, Jeho/Jejího pokušení, Jeho/Jejího Oslavení a Spasení všech, kteří se rozhodnou přijmout Jeho/Její akt Spásy a Vykoupení, a které taktéž popisují proces duchovního přerodu a duchovní transformace každého.

Tyto souvztažnosti spojují jedince přímo se všemi úrovněmi stvoření a s Nejvyšším, i když si vědomě nebo navenek tento fakt neuvědomuje. Připravují ho i na změnu a ukazují mu cestu a správné postupy, pomocí kterých každý, kdo se tak rozhodne ze své svobodné vůle, může začít proces svého duchovního přerodu nebo duchovní transformace.

Jak bylo zmíněno výše, Swedenborg věděl o této situaci, i když si uvědomoval pouze tři stupně nebo významy, jež jsou ve Svaté Bibli obsaženy. V jeho době, za podmínek, jaké existovaly jak v duchovním světě, tak i v zóně vymístění, ze které psal, nebylo vhodné mít vědomost o ostatních úrovních, významech a smyslech Svaté Bible. Nyní je však čas vědět, že je v zásadě devět úrovní, významů a smyslů Bible Svaté, plus jeden, který nejvíce převyšuje nebo který přesahuje všechny výše uvedené a který se týká přímo Absolutní Přirozenosti Nejvyššího a Jeho/Jejího Velkého plánu spasení stvoření z negativního stavu, eliminace negativního stavu, a nakonec přivedení každého v negativním stavu domů, skrze proces duchovního přerodu či transformace, pečlivě navržený Nejvyšším.

Toto tajemství metod a způsobů, jakými byla napsána Bible a všechny ostatní svaté knihy, které byly před Biblí, nebylo vždycky tajemstvím. Byla doba, před takzvaným „Pádem“, kdy bylo veškeré poznání souvztažností dostupné a kdy lidé skrze takové poznání měli neustálý kontakt se všemi stupni, úrovněmi a sférami veškerého stvoření. Avšak po Pádu se tato situace změnila. Postupně se Božská Prozřetelnost Nejvyššího postarala o to, že došlo k uzavření chápání všech ostatních stupňů, kromě zevního a doslovného stupně, který je očividný a viditelný a ve kterém jsou lidé na planetě Zemi. Důvodem nevyhnutelnosti tohoto uzavření byla ochrana lidí v zóně vymístění. Pokud by si přímo ponechali to poznání, a přesto by se ztotožnili se zly a nepravdami, využili by to poznání na zničení veškerého stvoření a v nejzazším smyslu i pro své vlastní zničení.

Jde tady o uvědomění, že všechno to poznání, dostupné v devíti okruzích stvoření Nejvyššího, jako i vše, co je obsaženo v devíti pseudookruzích zóny vymístění, je obsaženo nebo skryto v oněch knihách Svaté Bible, jež mají těchto deset významů, úrovní a smyslů. A hlavně to vyšší, přesahující poznání Absolutní Přirozenosti Nejvyššího a tajemství duchovního přerodu a transformace by bylo krajně nebezpečné pro lidi, kteří se ztotožňují s negativním stavem a jeho zly a nepravdami. S tím poznáním by uspěli v totálním, kompletním a úplném vymazání jakýchkoli idejí duchovnosti v lidské mysli. Pokud by v tom uspěli, veškerý život by přestal být a existovat. Důvodem je, že život může být udržován jen duchovními principy, bez ohledu na to, zda si jedinec tento fakt vědomě uvědomuje, nebo nikoli. (Podrobnosti v knize „Základy lidské duchovnosti“.)

Jak však bylo zmíněno předtím, pseudotvůrci vlastnili to poznání a využili ho k fabrikaci pseudočlověka a pseudolidstva a podmínek a situací, jaké existují na planetě Zemi. A nejen to, využili ho také na usazení se v zóně vymístění duchovního

světa. Zfabrikovali a založili pekla, využili to poznání na cestování zpět v čase a na zahájení zamoření a invaze do duchovního světa pravého stvoření, obzvláště prvních nebes. Měli přístup i na jiné úrovně nebes. Toto byla nebezpečná situace, neboť nikdo kromě Pána jim v tom nemohl zabránit, dokud měli to poznání všech souvztažností a jejich využití a manipulace, poznání, jež je obsaženo v těch svatých knihách a k němuž měli přístup dokonce ještě před tím, než byla jakákoli z těch svatých knih napsána.

Jedním z hlavních aktů spasení stvoření před záhubou, kterou plánovali pseudotvůrci vyvolat, bylo to, že Nejvyšší se inkaroval na planetu Zemi v podobě Pána Ježíše Krista a, jak bylo uvedeno předtím, vešel do pekel a odstranil nebo fakticky uzavřel to poznání pro pseudotvůrce a pro všechny ostatní v peklech. Izoloval a oddělil je od zbytku stvoření a od ostatních tvorů v zóně vymístění a ustanovil zásadu, že už více nikdo se nemůže dostat k tomuto poznání se žádným jiným úmyslem a motivací než v čistotě svého srdce, z pozice bezpodmínečné lásky a moudrosti a s podmínkou, že má na mysli konečnou eliminaci negativního stavu ze zóny vymístění. Jen s takovým přístupem může být jedinec postupně, krok za krokem, veden k většímu uvědomění a poznání toho, co je opravdu obsaženo v těch knihách Svaté Bible. Takové uvědomění a poznání přivádí jedince ke stále většímu stupni bezpodmínečné lásky a moudrosti a stále blíže ke shodě, propojení a vzájemnému vztahu se všemi úrovněmi, stupni a sférami devíti okruhů stvoření Nejvyššího, a v nejzazším smyslu s Absolutní Přirozeností Samotného/Samotné Nejvyššího.

Jak bylo uvedeno předtím, první lidé na planetě Zemi, kteří existovali před takzvaným „Pádem“, měli poznání souvztažností, skrze které byli schopni rozpoznat, vnímat, chápat a vědět v každé chvíli, co se děje na všech úrovních, stupních, sférách a krocích všech devíti okruhů stvoření Nejvyššího. Také vnímali a znali pravou přirozenost Nejvyššího a jaký má Nejvyšší vztah ke Svému stvoření. Toto poznání bylo jejich životem a nemohlo jim být odňato. Avšak později, když se vědci oné doby rozhodli experimentovat s tímto poznáním a přivádět lidi na tento svět biklonováním, a ne přímým nadělením Nejvyššího, bylo nezbytné zavést písemný popis těch poznatků a souvztažností, který by kompenzoval u následující generace lidí to, co jim chybělo ohledně zkušeností a poznání přímého nadělení života z Nejvyššího a Nejvyšším.

Takže dokonce i druhá generace skrze tyto písemné popisy souvztažností a jejich význam a použití plně poznala a chápala vše, co se dělo ve veškerém stvoření Nejvyššího, jakož i pravou Přirozenost Nejvyššího.

Nicméně, dokud měli lidé takové poznání a chápání souvztažností k dispozici, nebyl možný žádný pravý pokles duchovnosti a nemohlo dojít k žádné aktivaci a dominanci negativního stavu. Proto, aby dokázali svou pravdu, že život může pocházet z nějakého jiného zdroje než z Nejvyššího a z duchovních principů, bylo nutné zfabrikovat pseudolidi, jak bylo popsáno předtím, a odstranit z nich veškeré poznání takových souvztažností a vzájemného propojení veškerého stvoření Nejvyššího.

Aby lidé zfabrikovaní pseudotvůrci prostřednictvím principu triklonování, jak bylo uvedeno v předešlých kapitolách, měli nějaké duchovní povědomí a aby nakonec nezahynuli ve věčné neduchovní smrti, Nejvyšší jim poskytl způsob, jak se znovu

spojit s pravým stvořením a s těmi devíti okruhy stvoření, a v nejzazším smyslu se Samotným/Samotnou Nejvyšším.

Jelikož v tomto bodě, za těchto podmínek, neměla žádná lidská bytost tendenci obrátit se do nitra, to jest obrátit se k Nejvyššímu a k pravému stvoření, bylo nevyhnutelné využít dostupné zdroje a tendence lidí všechno čerpat z venku. A tak byla rozličnými lidmi z Nejvyššího, podle Nejvyššího, skrze Nejvyššího a s Nejvyšším napsána takzvaná externí Bible externím typem jazyka, který využíval všední a známé události, smysly a obsahy, které by lidem umožnily objevit existenci duchovního světa, Niterné mysli, niternosti, nitra a hlavně Stvořitele, Nejvyššího, Ježíše Krista v té Niterné mysli.

Nicméně, jelikož všichni lidé, kteří byli zfabrikováni pseudotvůrci, se narodili na tento svět do samých zel a nepravd a s velice malým duchovním vědomím pravé duchovní reality, dostupnost veškerého poznání, jež je obsaženo v těch deseti úrovních vnitřního smyslu Bible Svaté, by pro ně znamenala okamžité zničení. Žádný stav zla a nepravdy nemůže přežít takové poznání ani na vteřinu. Z toho důvodu Božská Prozřetelnost Nejvyššího vede lidi ze zóny vymístění v krocích od nijakého poznání čehokoli duchovního postupně k poznání větší a větší duchovnosti. Nejprve jsou drženi v zevnějšku duchovnosti, odrážejícím se v zevnějším nebo v doslovném smyslu Bible. Ty události, historické příklady, historické osoby, národy, jednotlivci, popis pozemského života Ježíše Krista, jednoduchá, jasná prohlášení o každodenním počínání, chování a skutcích každodenního života, které mají úplně externí obsah, tvoří zevnějšek duchovnosti. Jak se lidé ztotožňují se zevnějškem duchovnosti a mají nějaké vědomí duchovních principů ve vnějších událostech, které se odrážejí ve zjevné hodnověrnosti Boha Stvořitele, postupně, pomalu, krůček za krůčkem, jejich vlastním tempem jsou vedeni k většímu vnitřnímu poznání a chápání těch záhad, tajemství a obsahů, nacházejících se ve vnitřním smyslu Bible, v celém obsahu až po nejvyšší úroveň uvědomění, která se týká těch devíti okruhů stvoření, a v nejzazším smyslu pravé Přirozenosti Nejvyššího a Jeho/Jejího života na Zemi, Jeho/Jejího Velkého plánu atd.

V tomto ohledu různí lidé mají různé potřeby; potřebují různé úkoly, různé volby a různá tempa. Proto po dobu jejich pozemského života na planetě Zemi mohou být na různé úrovni chápání Bible. Jak bylo zmíněno předtím, většina lidí chápe jen doslovný nebo zevnější smysl. Takový smysl velice často způsobuje ohromné problémy, protože různí lidé interpretují ten zevnější smysl rozdílně. Takové rozdílné interpretace dávají podnět k rozvoji početných sekt, rozdílných doktrín a náboženství a všechny tvrdí, že jsou správné samy od sebe a jako takové a strnule lpějí na svém chápání způsobu, jak by Bible měla být interpretována. Protože zevnějším smyslem Bible jsou zdánlivé pravdy, a ne skutečné pravdy, všechna tato náboženství a jejich doktríny jsou jen zdánlivě pravdivé. Proto se mohou lišit, a dokonce si navzájem odporovat.

Jak se však stále více, krok za krokem, otevírá vnitřní smysl, takové rozdíly se odstraní a odhalí se naprostá jednota, shoda a harmonie, která je povahou všech úrovní, stupňů a sfér veškerého stvoření. Jakýkoli rozdíl, jež se vyskytne ve vnitřním smyslu nebo úrovni, není věcí protikladu či nesouhlasu, ale věcí odlišné perspektivy a aspektu, odrážejících se v každém okruhu stvoření. Ale protože ten aspekt je znám všude jinde, je všemi přijímán jako zkrášlení, vylepšení a obohacení

chápaní, jež má každý okruh, a ne jako opak, blud, rozpolcení či úpadek. Všechny jsou tedy součástí celku, a ne celkem jedné součásti, jak je tomu v zóně vymístění.

Když už každý jedinec přesáhne zevní čili doslovný smysl Bible, je zjeven další krok nebo význam či smysl a úroveň, až dokud nejsou úplně začleněny, vstřebány, osvojeny a uvedeny do života jedince nebo dokud se nestanou integrální součástí jeho života. Když se to uskuteční, jedinec je veden k dalšímu vyššímu kroku a tak to pokračuje, až dokud se nestane kompletní duchovní bytostí, s otevřením všech úrovní, stupňů, sfér a chápaní všech okruhů stvoření, a v nejzazším smyslu se jedinec ocitne v Nejvyšším a Nejvyšší v něm. Samozřejmě, že toto je proces, který trvá jistou dobu a ve většině případů se nikdy nedokončí během jedincova pobytu v zóně vymístění planety Země. Ve skutečnosti, za současně existujících podmínek na planetě Zemi, jedinec může získat chápaní a poznání, jež je obsaženo ve druhé a částečně ve třetí úrovni vnitřního smyslu Svaté Bible. Zbývající poznání a chápaní se získává v postupných krocích po tom, co jedinec opustí své tělo a vstoupí do světa duchů či do takzvaného intermediálního světa jako příprava na následující krok a volby, týkající se tohoto kroku jeho duchovního pokroku.

Důvodem, proč lidé nejsou schopni, nebo jim Nejvyšší nedovolí získat poznání a chápaní vyššího smyslu a významu než druhé a částečně třetí úrovně, je, že v hlubším významu třetího smyslu a všech ostatních vyšších kroků tohoto smyslu jsou zákony, kterými lze manipulovat souvztažnosti a svou myslí ovlivňovat přírodu a stvoření a číst lidem myšlenky, jejich úmysly, motivace; přesáhnout čas a prostor a mít moc kontroly mysli nad hmotou; osvojit si mezihvězdné cestování; mít poznání, jak překonat rychlost světla, a další poznání, o kterých se lidem v současné době ani nezdá. Pokud by jim bylo takové poznání k dispozici, jelikož mají negativní, zlé, egoistické, zkažené a falešné úmysly a motivace, které jsou plné zel a nepravd, zneužili by a nesprávně použili toto poznání z nesprávných důvodů a s nesprávnými záměry, a tak by se sami dostali do pozice znesvěcení Svatosti toho Slova a spáchali by neodpustitelný hřích vůči Duchu Svatému. Toto je ve skutečnosti význam neodpustitelného hřichu vůči Duchu Svatému. Jelikož takový hřích nelze odpustit, neboť ničí samotný princip života a odstraňuje z něj Nejvyššího, dotyční by nikdy nemohli být spaseni a negativní stav by musel existovat navždy, do věčnosti, bez jakékoliv naděje na spásu.

Z tohoto důvodu se Božská Prozřetelnost Nejvyššího, Pána Ježíše Krista, Jednoho Boha Nedělitelného velice důkladně stará o to, aby nikdo předčasně, z pozice zel a nepravd či egoismu, nepronikl nebo nezískal takové poznání a chápaní. Toto znamenají cherubíni v Rajské zahradě, kteří střeží její vchod. Rajská zahrada znamená veškeré poznání, moudrost, chápaní a vzájemnou spojitost, která existuje na všech úrovních, stupních a sférách devíti okruhů stvoření, ale hlavně to znamená poznání, chápaní a aplikování Pravé Absolutní Přirozenosti Nejvyššího a všeho, co se týká Nejvyššího a Pána Ježíše Krista, Jednoho Nedělitelného Stvořitele všech.

Adam a Eva před Pádem znamenají lidstvo, jež bylo v plnosti tohoto poznání, chápaní a aplikování a jejich využití v jejich životě pro dobré a pozitivní účely, z pozice bezpodmínečné lásky a moudrosti. Had v Rajské zahradě znamená vědeckou zvědavost, která pramení ze smyslové úrovně nejzevnějšího stupně vnější mysli, jež je přizpůsobena prostředí přírodního stupně, nebo v tomto případě planety Země. To had čili zevnější vědecká zvědavost, díky smyslovým vstupům a výstupům, se ptá nebo klade otázku, co by se stalo, kdyby bylo možné vysvětlit život z jakéhokoli jiného zdroje než z duchovního, nebo kdyby mohl život pocházet ne od Boha, ne z

duchovních principů, ale z nějaké manipulace či souhry přírodních zákonů a kombinace rozmanitých buněk či genů, které jsou k dispozici jak v lidech, tak i ve zvířatech.

Vzetí a pozření ovoce ze stromu poznání dobra a zla znamená souhlas lidstva začít přivádět lidi na tento svět procesem biklonování (Adamova buňka a Evina buňka), a ne přímým nadělením Nejvyššího. Vyhnání Adama a Evy z Rajske zahrady, aby nejedli ze stromu věčného života, znamená zneprístupnění nejzávažnějšího a nejpodstatnějšího poznání, poznání pravé Absolutní Přirozenosti Nejvyššího jejich vědomí, a tajemství tvoření života, aby nemohli duchovně zničit sebe i veškeré stvoření tím, že by negativní stav existoval navěky.

Jak bylo zmíněno výše, Nejvyšší postavil cherubíny, aby střežili bránu Rajske zahrady, aby tak do ní nemohl vejít nikdo s nesprávnými úmysly a motivacemi, z pozice zel a nepravd ze zóny vymístění.

Takže to, co se stalo potom, je popsáno v prvních jedenácti kapitolách Geneze čili první knihy Mojžíšovy. Tento popis ve vnitřním smyslu reflektuje, krok za krokem, duchovní úpadek lidstva za posledních třicet milionů let až do okamžiku fabrikace pseudočlověka nebo jeskynního člověka s 95% genů z opici podobného tvora a s 5% zbytků čili ostatků duchovnosti, jak bylo popsáno v 17. kapitole této knihy. V těch prvních jedenácti kapitolách Bible je také ve vnitřním smyslu popsána cesta pseudotvůrců v čase mnoho eonů nazpět a způsob, jakým založili pekla, způsob, jakým zfabrikovali všemožné demony, satany, d'ábly, zlé duchy a různé tvory v peklech a s nimi souvztažící divoká, násilná, dravá zvířata, jedovaté rostliny a všechno zhoubné a škodlivé, co zamořilo planetu Zemi a lidi na planetě Zemi. Tyto zlé a negativní entity a duchy zfabrikovali také proto, aby zamořili pravé stvoření Nejvyššího před inkarnací Nejvyššího ve formě Ježíše Krista na planetu Zemi, během čehož Nejvyšší zrušil jejich panství a vliv v duchovním světě nebes a ve veškerém stvoření a také v zóně vymístění.

Jak bylo uvedeno předtím, pseudotvůrci, kteří toto všechno způsobili, byli uvězněni, izolováni a odděleni od zbytku stvoření a až donedávna neměli žádný vliv a žádný kontakt s nikým ve veškerém stvoření, včetně celé zóny vymístění.

Takže všechny tyto a podobné události, jakož i události týkající se Velkého plánu spasení Nejvyššího a eliminace negativního stavu v rámci tohoto cyklu času, jsou obsaženy a popsány ve vnitřním smyslu Svaté Bible, v těch knihách, jež obsahují takový smysl.

Proto se zde oznamuje z vůle Pána Boha Ježíše Krista, kdo je Nejvyšší, Jeden Nedělitelný Stvořitel, že každý má právo a privilegium začít svůj duchovní pokrok ve smyslu otevření jeho mysli jinému chápání, než je doslovný význam či externí smysl Bible Svaté. Toto pravidlo však platí jen za jedné podmínky. Že se dotýčný obrátí na Nejvyššího s prosbou otevřít mu oči a chápání těch vyšších významů obsažených v Bibli z pozice odpuštění, žádosti o odpuštění, pokání, vyznání svých hříchů, odvrácení se od zevnějšku a s prosbou, aby se to činilo v čistotě vlastního srdce, s dobrým a pozitivním úmyslem, z pozice bezpodmínečné lásky a moudrosti, aby byl jedinec lepší lidskou bytostí, více duchovní lidskou bytostí, aby mohl neustále nastávat větší vzájemný prospěch, obecné blaho a sdílení se všemi devíti okruhy stvoření Nejvyššího a v nejzazším smyslu s Nejvyšším ve vlastním životě, v souladu

s rozsahem chápání jedince a strukturou jeho mysli a jeho osobnosti, bez jakékoli postranní, egoistické, zlé či negativní motivace nebo úmyslu.

Začne-li člověk přistupovat k Božímu Slovu, jež je obsaženo v těch knihách ve Svaté Bibli, které mají tento vnitřní smysl, s takovým typem úmyslů a motivací, začne vidět velké světlo a bude veden od mýtů, iluzí a klamů negativního stavu do pravé reality Božské Lásky a Božské Moudrosti, která panuje a vládne ve veškerém stvoření Nejvyššího, Kdož jest Pán Ježíš Kristus, Jeden Bůh Nedělitelný a Stvořitel všeho, co existuje v pozitivním stavu, a Kdož má mnoho dalších jmen, neboť všechna jména jsou Jeho/Její, a Kdož také řídí všechno v negativním stavu.

Kvůli lepšímu pochopení předchozího zjevení o Svaté Bibli je v následujících bodech poskytnuto shrnutí její struktury, obsahu a významu:

1. Ve Svaté Bibli je 35 knih, které obsahují opravdový a hluboký vnitřní, interní a vyšší smysl, jež není zjistitelný z jejich doslovného nebo zevnějšího smyslu a významu. Těchto 35 knih bylo vyjmenováno na začátku této kapitoly. Každý, kdo tyto knihy čte vnější myslí, nemá ani ponětí, že obsahují takový smysl a význam. Bez náležitého zjevení o této věci přímo od Nejvyššího skrze Swedenborga a skrze tuto knihu, jakož i skrze předchozích pět knih od tohoto autora, by nikdo nikdy nemohl vědět, že je to tak.

2. Ve Svaté Bibli je 31 knih, vyjmenovaných na začátku této kapitoly, jež neobsahují tento vyšší, vnitřní a interní význam. Pro čtenáře mají tu hodnotu, že slouží jako příklad, ilustrace a demonstrace věrnosti, loajálnosti a oddanosti svému Bohu nebo že ilustrují a demonstrují výsledky a důsledky konání věcí se zlým a negativním úmyslem.

3. Poznání, chápání a přístup k vnitřnímu, vyššímu a internímu významu Bible byly uzavřeny při takzvaném „Pádu“ a Božská Prozřetelnost Nejvyššího učinila opatření, aby nedokázal či nemohl objevit, proniknout, pochopit, přijmout, poznat a použít tento význam nikdo, kdo k tomu přistupuje z pozice negativního stavu, zel a nepravd; zlého a nesprávného úmyslu; egoismu, osobního prospěchu a tendencí; bažení po moci a vládě; ovládání druhých lidí a jejich manipulace; osobní slávy a jakéhokoli typu postranní motivace; a obzvláště z pozice jakýchkoli falešných náboženských doktrín; dogmatismu a fanatismu. Toto je naznačeno (kromě mnoha jiných věcí) následujícím prohlášením ve Svaté Bibli v Genezi, ve 3. kapitole, verši 24:

„VYHNAL TEDY ČLOVĚKA; A POSTAVIL CHERUBÍNY NA VÝCHODĚ RAJSKÉ ZAHRADY, A PLANOUČÍ MEČ, JEŽ SE OTÁČEL VŠEMI SMĚRY, ABY STŘEŽIL CESTU KE STROMU ŽIVOTA.“

„VYHNAL ČLOVĚKA“ znamená v této konkrétní konotaci umístění negativních lidí do zevnějšku a vypadnutí do zóny vymístění.

„A POSTAVIL CHERUBÍNY NA VÝCHODĚ RAJSKÉ ZAHRADY“ znamená v této konkrétní konotaci uzavření jakéhokoli přímého přístupu k jedincově Niterné mysli, kde je uloženo a umístěno veškeré poznání a moudrost veškerého stvoření od věčnosti do věčnosti a kde je věčná přítomnost Nejvyššího.

„A PLANOUCÍ MEČ, JEŽ SE OTÁČEL VŠEMI SMĚRY“ znamená v této konkrétní konotaci, že Božská Pravda z Božského Dobra zapouzdřuje to poznání a moudrost ve všech směrech, aby **„STŘEŽIL CESTU KE STROMU ŽIVOTA“**, tedy aby zabránila každému v negativním stavu v znesvěcení svatosti toho Slova a ve zneužití poznání a moudrosti souvztažností s cílem způsobit, že negativní stav bude trvat do věčnosti, navěky, bez jakékoli změny jeho statusu. O toto se snaží celý negativní stav od okamžiku jeho aktivace. O tomto vlastně jsou duchovní války.

Samozřejmě, že toto je pouze jeden omezený význam obsahu onoho verše ve vztahu k tomuto konkrétnímu tématu.

4. Jediný způsob, jak lze postupně získat přístup k nějakým úrovním tohoto vnitřního, interního a vyššího smyslu jmenovaných knih Bible, je distancovat se a rozejít se se svými zly a nepravdami; s pozicí vzhůru nohama; omýt se a očistit se ode všech mýtů, iluzí, klamů a šíleností negativního stavu; vzdát se jakéhokoli ztotožnění se s negativním stavem; s otevřenou myslí, pohyblivostí a flexibilitou; bez jakéhokoli egoismu, dogmatismu, fanatismu, osobního prospěchu, postranní motivace, zkaženosti; a jen z pozice bezpodmínečné lásky a moudrosti, v dobru a pravdě, s dobročinností a vírou, v objektivitě a poctivosti, se spravedlností a soudností, s milosrdenstvím a odpuštěním; s vyznáním svých hříchů a s pokáním; s laskavostí a mírností atd., za účelem stát se pozitivní, duchovní a lepší lidskou bytostí s jediným cílem ve svém srdci a mysli: vzájemnému prospěchu, obecnému blahu, užitku a sdílení se všemi a každým ve stvoření Nejvyššího.

5. Za současně existujících duchovních podmínek na planetě Zemi si nikdo nedokáže ani nemůže osvojit žádné hlubší poznání, chápání a využití než to, které je dostupné na druhé úrovni a částečně na třetí úrovni vnitřního smyslu Bible, z důvodů, jež byly nastíněny v této kapitole.

6. Do vnitřního, interního a vyššího smyslu jmenovaných knih Svaté Bible je vloženo nanejvýš hluboké, tajemné a mystické poznání Absolutní Přirozenosti Nejvyššího, Jeho/Jejích Absolutních Atributů, Jeho/Její Struktury, Funkce a Příbuznosti s Jeho/jejím stvořením.

7. V tomto smyslu je popsán Velký plán Nejvyššího, týkající se Jeho/Jejího stvoření a zóny vymístění, Jeho/Její inkarnace do lidského těla ve formě Ježíše Krista na planetě Zemi, Jeho fyzické výchovy, Jeho boje s pekly; proces postupného vypuzování negativních a zlých aspektů dědičných kontaminací, které byly přeneseny na Něho z Jeho pozemských rodičů a pomocí kterých mohl přijít do styku se zly a nepravdami, být pokoušen pekly a vstoupit do pekel bez zničení těch, kdo vyprodukovali a ztotožnili se se svými zly a nepravdami; Jeho postupné sjednocení Jeho Lidství (co se nazývá Syn Člověka) s Jeho Božským (co se nazývá Syn Boží) a učinění Jeho Lidství Božským a Božské Lidským Jedním (co se nazývá Ježíš Kristus, nebo Nejvyšší, nebo Otec); Jeho sestoupení do pekel; uzavření pekel pseudotvůrců; odstranění znalosti souvztažností, které měli pseudotvůrci, obzvláště cestování v čase; Jeho poroba pekel; jejich uvedení do pořádku a pod Jeho panství a vládu; a Jeho oslavení, což znamená jeho naprosté sloučení se s Otcem, kdy se stal opět Jedním Bohem Nedělitelným, Nejvyšším, s Lidským Božstvím a Božským Lidstvím.

8. Vnitřní, vyšší nebo interní smysl obsahuje všechny zákony, principy, poznání a chápání struktury a funkce stvoření Nejvyššího; všech devíti okruhů stvoření v

posloupnosti, diskrétnosti, synchronnosti, simultánnosti i spojitosti, se všemi jejich aktivitami, účelem, cílem a moudrostí a s ilustrací toho, jak jsou vzájemně spojeny a v jakém jsou vzájemném vztahu a jaký je jejich specifický i obecný úkol, umístění a způsob jejich vzájemného pokroku, jakož i jejich role a vliv na proces a výsledek duchovních válek, jež vedou všechna pekla proti pozitivnímu stavu kvůli vládnutí, panování a jejich věčnému zachování a trvání.

9. Poznání, chápání a vnímání procesu aktivace negativního stavu a jeho uvedení do nadvlády, takzvaný „Pád“; fabrikace pseudolidí; založení pekla; fabrikace devíti pseudookruhů pseudostvoření; jejich funkci a pseudoprincipy, pseudozákony a pseudopoznatky; jejich účel a cíl. Obsahuje poznání a chápání, proč Nejvyšší dovolil, aby byl negativní stav aktivován; jakému účelu a poučení slouží; jak s ním bojovat a úspěšně ho zdolat; jak dlouho bude negativní stav v aktivní a dominující formě, a všechny ostatní věci bez jakékoli výjimky a vyloučení čehokoli, o peklech a o celé zóně vymístění, jež je negativním stavem.

10. Vnitřní smysl Bible obsahuje pro člověka postupy, pravidla, principy, zákony a kroky pro duchovní obrození, znovupoučení, reformaci, regeneraci, obnovu, restrukturalizaci a konečnou duchovní transformaci z negativního stavu na pozitivní stav, z osoby ovládané zly a nepravdami, otroctvím a závislostí, zevnějškem či „venkem“, na osobu ovládanou láskou a moudrostí, dobrem a pravdou, svobodou a nezávislostí a niterností či „nitrem“! Takže z bytosti ovládané pekly na bytost ovládanou Nejvyšším a nebesy. Tento smysl obsahuje hluboké tajemství o tom, jak Nejvyšší uskutečnil tuto transformaci ze Sebe Sama a jak může být zahájena kýmkoli, kdo si ze své svobodné vůle a svou svobodnou volbou přeje a chce být transformován. V tomto vnitřním smyslu je obsažena dostupnost veškeré nekonečné rozmanitosti voleb a jejich povaha.

11. Tento smysl obsahuje také popis úplně prvního lidstva na planetě Zemi, jeho strukturu, funkci, cíl a účel, jakož i jeho postupné odstoupení od duchovních principů a začátek procesu duchovního úpadku, jenž vyvrcholil aktivací negativního stavu a drastickým posunem nebo deformací struktury stvoření, což vedlo k vypadnutí či vyhození aktivátorů negativního stavu do zóny vymístění.

12. A na závěr, ve vnitřním, vyšším smyslu jmenovaných knih v Bibli je obsaženo poznání všech souvztažností, jejich klasifikace, jejich chápání, jejich uspořádání a jejich využití. V těch knihách, v jejich vnitřním smyslu, jsou obsaženy všechny principy, pravidla, zákony a postupy, jak přeuspořádat, ovlivňovat, manipulovat, využít a aplikovat ty souvztažnosti. Díky tomuto poznání lze získat pochopení a schopnost využít je pro tvoření, produkci a fabrikaci nových věcí, nových událostí, nové energie, nových životních forem (jak zvířecích a rostlinných, tak i lidských), nových vynálezů a mnoha jiných věcí, o kterých se člověku ani nezdá. Skrze taková poznání je dostupné ovládnutí přírodních zákonů, jejich ovlivňování, nahrazení, přeuspořádání atd., jakož i tajemství života a jeho tvoření; naprostá kontrola mysli; všechny takzvané paranormální jevy; cestování v čase a prostoru i mimo čas a prostor; mezihvězdné cestování; cestování nadsvětelnou rychlostí; v tom vnitřním smyslu jsou obsažena tajemství všech přírodních, duševních a fyzických sil, které jsou vědcům známé i neznámé, a jak je využít, ovládat a ovlivňovat ve svůj prospěch.

Všechny tyto věci a mnoho jiných jsou obsaženy ve vnitřním, interním či vyšším smyslu Bible Svaté (v těch 35 knihách).

Samozřejmě, že je potřeba si být vědom, že vnitřní smysl Bible se neomezuje na výše zmíněných dvanáct bodů, ani není omezen jimi a tím, co obsahují. Jsou určité věci a významy v tom smyslu, které nelze ani vyslovit lidskou řečí nebo které člověka ani nenapadnou či mu nepřijdou na mysl, protože v lidské představivosti se nenachází nic, co by se jim byť i jen vzdáleně podobalo.

Taková je tedy struktura, obsah a význam Svaté Bible.

Ten/ta, kdo chce slyšet, přijmout a aplikovat, co je zde zjeveno, ať to slyší, přijme a aplikuje. Ten/ta, kdo to slyší a jedná tak, je navěky požehnán/a Nejvyšším.

Kvůli získání většího pochopení, jak by měly být interpretovány a chápány určité události ve Svaté Bibli, bude dáno následující velmi stručné vysvětlení jedné omezené úrovně příběhu dětí Izraele, popsaného v knihách Mojžíšových od okamžiku jejich usazení v Egyptě. Toto vysvětlení se týká jedné z deseti úrovní vnitřního smyslu a je částečně obsaženo ve třetí úrovni. Je nevyhnutelné si uvědomovat, že to, co následuje níže, je pouze velice stručné vysvětlení, které zahrnuje jen velice malou část třetího vnitřního významu Svaté Bible.

To, že po smrti Josefa děti Izraele zůstaly v Egyptě, znamená naši porobu a otroctví vůči různým úrovním a stupňům zel a nepravd a absenci jakéhokoli pravého a ryzího duchovního uvědomění. V této konkrétní konotaci děti Izraele reprezentují veškerou lidskou mysl, která byla původně stvořena přímým nadělením Nejvyššího a přístup ke které je uzavřen jejím opancěrováním falešnou pseudomyslí, vytvořenou pseudotvůrci z prvků pekel. Tato pekelná, falešná pseudomysl je reprezentována faraonem a Egyptem. Egypt v této jednotlivé konotaci reprezentuje pekla a negativní stav, ve kterém je lidská mysl uvězněna.

Faraonův příkaz zabít všechny hebrejské novorozence mužského pohlaví znamená zachycení všech idejí, myšlenek a pojetí pravé moudrosti a pravdy, které jsou neustále vytvářeny a šířeny Niternou myslí pravé lidské mysli z přítomnosti pravého Nejvyššího v ní. To, že faraon ponechal hebrejské novorozence ženského pohlaví nedotknuté, znamená nevyhnutelnost přítomnosti principů lásky, neboť láska dává vznik veškerému životu. Ale protože pravý duchovní život lze získat a zachovat jen patřičným spojením lásky a moudrosti či dobra a pravdy, díky zabití pravdy (reprezentované vyhubením hebrejských novorozenců) nemohlo dojít k žádnému takovému spojení a mohl být zachován život pekel a rovněž i zajištěna vláda zevnějšku. Spojení lásky a moudrosti i dobra a pravdy je životem Nebes nebo celého pozitivního stavu. Na druhé straně, rozdělení lásky a moudrosti nebo dobra a pravdy nebo jejich rozvod je pseudoživotem pekel nebo celého negativního stavu. Pekla potřebují nějakou lásku (sebelásku a lásku k zevnějšku), aby měla život, neboť život je takovou láskou udržován. Proto faraon nezabil hebrejské dívčí novorozence, kteří znamenají nepřetržité vyzařování lásky z Nejvyššího, která je zachycena pekly a překroucena na sebelásku a lásku k tomuto světu (k zevnějšku). Takové pekelné lásce ovšem chybí jakákoli moudrost a pravda, neboť pekelná láska zabíjí vše, co může dát vznik nebo vytvořit takovou moudrost a pravdu.

Jde zde o uvědomění, že láska bez moudrosti nebo dobro bez pravdy nemají žádnou substanci či formu a jsou slepé a bezmocné. Na druhé straně moudrost nebo pravda bez lásky nebo dobra je bez jakékoli esence a je prázdnou představou, která nemá v sobě žádný život. Tudiž držením lásky nebo dobra a moudrosti nebo pravdy od sebe nebo v odluce může být udržován všecken pseudoživot všech pekel a celé

zóny vymístění. Tento akt rozdělení či rozvodu je původcem všech zel a hříchů a je nazýván cizoložstvím a smilstvem. Udušení všech idejí a pojetí racionality, pravdy a moudrosti, reprezentované zabitím hebrejských novorozených chlapců, je počátkem všech falešností a překroucení a je nazýváno šílenstvím a bláznovstvím. Dohromady jsou nazývány modlářstvím. Začne-li někdo sloužit sebelásce a jejím nepravdám, přestává sloužit pravé lásce a Nejvyššímu. Proto se dopouští modlářství a cizoložství.

Narození Mojžíše znamená nově zrozenou ideu Niterné mysli, z milosrdenství Nejvyššího v té Niterné mysli, spásy z poroby a otroctví zlých a temných sil pekel, zde reprezentovaných Egyptem a jeho faraonem. To, že Mojžíš nebyl zabit při jeho narození, znamená, že když jednou pravý Nejvyšší iniciuje ideu spasení lidstva z pekel, žádná síla ve vesmíru není schopna zabránit té ideji produkovat výsledky, týkající se jejího účelu a obsahu.

Faraonova dcera v této konotaci znamená určité zbytky nižšího přírodního dobra, které touží po spojení s jistým stupněm pravdy. Hledá takové spojení skrze neustálé pokusy sebeočist'ování, což je tu naznačeno tím, že se chodí mýt k řece. To, že byl Mojžíš nalezen, jak pluje po řece, znamená, že přírodní dobro rozpoznává příležitost ke spojení a činí první krok pro takové spojení. Ale protože nižší přírodní dobro nemá žádnou tvůrčí duchovní sílu samo od sebe, bez přítomnosti jakéhokoli duchovního dobra (přírodní dobro se pokouší dělat všechno samo ze sebe, a ne z Nejvyššího, jak to dělá duchovní dobro), nemůže se nasytit nebo připravit k tomuto spojení samo nebo svým vlastním úsilím (jedinec nemůže činit nic bez Nejvyššího). Toto je naznačeno faktem, že faraonova dcera nekrmila Mojžíše sama, ale namísto toho byla na tu práci najatá Mojžíšova fyzická matka. Mojžíšova fyzická matka znamená v této konotaci duchovní dobro z Nejvyššího, které může připravit duchovní pravdu spásy pro spojení s jejím duchovním dobrem (to jest s Nejvyšším), což nakonec povede k věčnému spasení z poroby pekel. Žádný akt spásy nelze vykonat, dokud nejdříve nedojde k tomuto spojení.

To, že Mojžíš zabil Egypt'ana, který utlačoval Židy, znamená, že duchovní pravda úspěšně bojuje se zly a nepravdami, které blokují a zkreslují přírodní pravdu, reprezentovanou v této jednotlivé konotaci Židy. Nicméně tato přírodní pravda nemá sama o sobě příliš mnoho dobra a je pouze určitým atributem vnější mysli, neuznává autoritu duchovní pravdy a odmítá ji. Tento stav je naznačen Mojžíšovým činem vládného zasahování mezi dvěma hádajícími se Židy a jejich odmítnutím jeho práva tak učinit. Vnější mysl, reprezentovaná v této konotaci židovským národem, nikdy neuznává autoritu Niterné mysli, reprezentovanou zde Mojžíšem. Takže vnější mysl odmítá jakoukoli pomoc a vedení od Niterné mysli nebo skutečného stavu pravdy a moudrosti, který je poháněn svým skutečným stavem lásky a dobra z Nejvyššího k tomu, aby spasil vnější mysl z poroby a otroctví zevnějšku, tedy zla a nepravdy nebo iluzí a preludů externího světa, který se rovná peklům.

To, že Mojžíš musel utéct do daleké země k midianskému knězi Reuelovi a jeho dcerám, ze kterých si jednu vzal za ženu, znamená, že duchovní pravda nejprve musí najít vhodné prostředky ke spojení a manželství se svým dobrem. Toto manželství je klíčem k uvolnění bohatství a moci Niterné mysli a k objevení přítomnosti Nejvyššího v Niterné mysli. Tento akt pozvedává takové duchovní dobro a pravdu na úroveň vyššího uvědomění, které se nazývá láska a moudrost. Tak se dobro stává láskou a pravda se stává moudrostí. Toto je naznačeno Mojžíšovým

žitím s knězem, kdy se stará o jeho ovce a kdy se ožení s jeho dcerou a zplodí dva syny. Takže při takovém uspořádání je jedinec připraven setkat se s Nejvyšším ve své Niterné mysli. Všimněte si prosím, že Mojžíš se nemohl setkat s Nejvyšším předtím, než se toto všechno uskutečnilo. To znamená, že pokud se nedodrží náležité postupy a nejsou konány patřičné přípravy, reprezentované manželstvím dobra s pravdou a pravdy s dobrem, nemůže dojít k žádnému náležitému spojení a manželství lásky a moudrosti a nelze získat žádný klíč k otevření dveří za účelem kontaktování se s Nejvyšším ve své Niterné mysli.

Tudíž, jakmile se uskuteční toto spojení, jsou otevřeny dveře k nejniternější oblasti Niterné mysli - k Nadjá, a zjeví se Sám/Sama Nejvyšší a Jeho/Její idea spásy lidské mysli ze zajetí a zapouzdření pekly.

To, že se Mojžíš zdráhal přijmout tento úkol, znamená, že Niterná mysl to nemůže učinit sama od sebe, ale pouze z Nejvyššího, skrze vnitřní mysl, která je reprezentována Mojžíšovým bratrem Áronem. Áron - vnitřní mysl čili duševnost se stává mluvčím Mojžíše - Niterné mysli, která přivádí z Nejvyššího správné ideje spásy k Áronovi - vnitřní mysli, která je zase dává najevo vnější mysli a falešné pseudomysli pekel.

Deset morových ran, jež zasáhly Egypt, znamenají souhrn všech zel a nepravd, které pohlít ty, co je produkují a ztotožňují se s nimi skrze svou svobodnou vůli. To, že všichni prvorození v Egyptě byli zabiti, znamená trvalý konec s rozením všech idejí produkovaných v peklech v zájmu pokračování a zvěčňování života negativního stavu a udržování aktivní zóny vymístění.

Exodus z Egypta znamená vymanění pravé lidské mysli ze zapouzdření a z pasti pseudomysli a jejího pekla. Zničení celé faraonovy armády v Rudém moři znamená způsobení naprosté bezmocnosti a neschopnosti negativního stavu. Znamená to také uvedení negativního stavu do jeho původního stavu latence a nečinnosti.

Jen co děti Izraele vyjdou z Egypta, reprezentují něco jiného, než reprezentovaly během svého pobytu v Egyptě. Od tohoto okamžiku znamenají a reprezentují, kromě mnoha jiných věcí, lidskou vnější mysl ve stavu rebelie vůči Niterné mysli a vnitřní mysli. Mojžíš zde reprezentuje Niternou mysl, protože Nejvyšší hovoří jen k Niterné mysli a z pozice Niterné mysli, neboť Nejvyšší je Centrem Niterné mysli. Toto značí výrok „Nejvyšší hovořil s Mojžíšem tváří v tvář“. Áron znamená vnitřní mysl, jež je knězem nebo prostředníkem mezi vnější myslí a Niternou myslí, kde je Nejvyšší.

Jen co je lidem nabídnuto vysvobození a spása a jen co se vydají na svoji cestu od bytí neduchovními (nebo nacházejícími se v peklech) ke stávání se duchovními (nebo dostávajícími se do Nebes), což je naznačeno odchodem do Země zaslíbené, vnější mysl se potřebuje naučit být poslušná a sloužit Niterné mysli a být vedena Nejvyšším z pozice Niterné mysli.

Nicméně, vnější mysl se potřebuje zbavit všech svých aspektů, jež byly získány z pekla během jejího pobytu v peklech - v Egyptě. Toto je důvod, proč byly děti Izraele nejprve vedeny do pustiny a putovaly tam čtyřicet let. Čtyřicet let znamená úplnou a kompletní dobu, která je potřebná k odstranění a eliminaci všech kontaminací, znečištění a otravy, které obsahuje vnější mysl z pekla. Všechno staré, reakční, přežitě a zastaralé musí být dáno bokem a musí to vymřít, než se jedinec sjednotí se svou Niternou myslí jako pravá duchovní bytost, připravená zdědit Zemi zaslíbenou

- Nebesa čili pozitivní stav. Toto je naznačeno skutečností, že všechny generace dětí Izraele, jež vyšly z Egypta, vymřely v pustině a jen jejich dětem bylo dovoleno vejít do Země zaslíbené - Kanaánu, s výjimkou Kaleba a Jozua. Kaleb znamená pozůstatky dobra a Jozue znamená pozůstatky pravdy, jež poskytovaly životní podpůrný systém zbytku mysli. Jen pozůstatky v našem starém já mohou být spaseny a mít dovoleno vstoupit do země zaslíbené, neboť tyto pozůstatky jsou těch pět procent (5%) původního pravého lidského v nás, které je ryzím nadělením Nejvyššího z Jeho/Jejího Absolutního Dobra a Absolutní Pravdy.

Když děti Izraele vyšly z Egypta, vyšly pouze s nepravdami a zkresleními. Toto znamená, že vnější mysl zfabrikovaná pekly, než je poučena Niternou myslí, nepozůstává z ničeho jiného než z nepravd a zkreslení. Tyto nepravdy a zkreslení musí být vypuzeny dříve, než lze do této mysli uvést pravdu, realitu a řád. Do Země zaslíbené nelze vstoupit předtím, než se člověk zbaví všech zel, nepravd a zkreslení a než získá správné způsoby, prostředky, poznání a metody na očištění a zbavení se jich, a předtím, než člověk získá pravé duchovní pravdy a vnímání reality, a předtím, než je vyzkouší, aby viděl, zda budou patřičně dodržovány a aplikovány. Toto byl další důvod, proč děti Izraele museli zůstat čtyřicet let v pustině.

Celý tento proces je naznačen oznámením všech těch zákonů, Desatera přikázání a různých postupů na hoře Sinaj Nejvyšším Mojžíšovi, tedy Niterné myslí, kdo a která je pak předává ostatním lidem či myslí k prozkoumání a realizaci. Všechny ty pracné, detailní předpisy pro různá obětování a zápalné oběti, oběti za hříchy, oběti za mír, usmiřování a podobné rituály, jež bylo třeba strnule dodržovat, neznamenaají nic jiného než různé metody očišťování a zbavování se všech zel a nepravd a všech znečištění, otrávení a kontaminací pekel a zevnějšku.

Dobrým příkladem takového očišťování je namočení některého prstu v krvi obětovaného zvířete a její nanesení na pravý ušní lalůček, na palec pravé ruky a na pravý palec pravé nohy. V této konotaci krev znamená duchovní pravdu náklonnosti (zvíře) k této pravdě (všechna zvířata znamenají různé lidské náklonnosti); lalůček pravého ucha znamená očištění a uklizení vstupu do Niterné mysli nebo očištění cesty, která vede do pravé Niterné mysli. Pravý palec znamená očištění a uklizení vnitřní mysli; a nanášení krve na pravý palec na noze znamená očištění a uklizení vnější mysli a přípravu vnější mysli na její začlenění do Niterné mysli. (Ohledně této věci vizte také knihu Swedenborga „Nebeská tajemství“.

To, že Mojžíš vystoupil na vrchol hory Sinaj k Nejvyššímu, aby dostal všechny ty zákony a postupy, jejichž dodržováním a zachováváním nejenže se lze očistit a omýt, ale lze také přežít v zóně vymístění a být přiveden do Země zaslíbené, znamená stažení se Niterné mysli do jejího vlastního nejzazšího centra - Nadjá (hora Sinaj znamená Nadjá), kde v každém sídlí Nejvyšší. Pouze z Nejvyššího v Niterné mysli mohou pocházet pravé zákony a postupy náležitého duchovního života.

Stažení se Niterné mysli je vnímáno vnější myslí jako neexistence Niterné mysli a bezmocnost vnitřní mysli převzít její náležitou kontrolu. Když vnější mysl ztrácí perspektivu existence Niterné mysli, má tendenci couvnout či se vrátit ke svému předchozímu negativnímu stavu. Z této pozice nutí bezmocnou vnitřní mysl vytvářet falešné náhrady pravého života, s falešným životem a falešnými pseudotvárci - pekly. Vždycky, když je pravý Stvořitel v Niterné mysli odmítán, vnější mysl automaticky začne uctívat pekla v jakékoli formě (modlářství, závislost na zevnějších hodnotách atd).

Toto všechno je reprezentováno faktem, že když se Mojžíš zdržel na hoře Sinaj a nescházel z hory dolů (z nejniternějšího Nadjá, od Nejvyššího do vnější mysli), tamti říkali Áronovi - vnitřní mysli, „Pojď, vytvoř nám bohy, kteří půjdou před námi; neboť pokud jde o tohoto Mojžíše, muže, co nás vyvedl z Egypta, nevíme, co se s ním stalo“ (Exodus, kapitola 32, verš 1). Áron jim tedy vytvořil zlaté tele. Toto je návrat k uctívání zel a nepravd či pekel. Všechno toto také znamená, že vnější mysl sama o sobě a sama od sebe, bez jakéhokoli vedení a inspirace z Niterné mysli skrze vnitřní mysl, nemá žádnou pravdu, žádnou realitu, žádný smysl a vůbec žádnou schopnost vnímat, co je správné, nebo co je nesprávné, neboť v sobě neobsahuje žádnou pravdu. Sama o sobě vnější mysl pozůstává jen z iluzí a přeludů. Pokud není vnější mysl řízena Niternou myslí, vede člověka jen do záhuby materialismu, ateismu, zel, nepravd a všemožných problémů a trápení, jak lze vidět u lidí na planetě Zemi.

To, že Mojžíš sešel z hory Sinaj a rozbil tabulky s Desaterem přikázání, které mu dal Nejvyšší, znamená, že Niterná mysl si uvědomuje, že vnější mysl sama o sobě nemá žádnou schopnost dodržovat jakékoli zákony a postupy Nejvyššího, na základě kterých může žít a být šťastná a vstoupit do Zaslíbené země. Proto takový druh vnější mysli, vybudovaný z prvků pekel, musí být odmítnut a poznání skutečné pravdy musí být před ní skryto, aby ji nemohla znesvětit. Namísto toho je takovéto vnější mysli dána zdánlivá nebo domnělá pravda, která by zastupovala a zahalovala skutečnou pravdu, bez jakéhokoli uvědomování, že taková skutečná pravda existuje. Toto je důvod, proč byla celá hora Sinaj byla v tmavých mracích a mlze. Tmavé mraky a mlha zakrývají skutečné události a jejich skutečný význam na hoře. (Hora zde představuje Niternou mysl.) Skrze temné mraky a mlhu nelze vidět, a tak se lze pouze dohadovat ohledně těch událostí. Toto je skutečná pozice vnější mysli. Ona se může pouze dohadovat, ale nemůže poznat skutečnou pravdu.

Takže všechny rituály a zevnější postupy, které musely dodržovat děti Izraele, nejsou ničím jiným než reprezentacemi nebo souvztažnostmi skutečných pravd o duchovnosti a o náležitém duchovním životě, bez toho, aby to byla skutečná pravda samotná. Tyto rituály samy o sobě a jako takové jsou zbytečné a jsou to prázdné pojmy bez jakéhokoli skutečného života. Toto platí také ohledně všech lidských rituálů, tradic, konvencí, zvyků a obřadů, kterými lidé nahrazují skutečné zákony a přikázání Nejvyššího, když si myslí a mylně se domnívají, že jejich rituály, obřady, tradice, zvyky, konvence a ustanovení jsou zákony a přikázáními Nejvyššího. Jak upozornil Ježíš Kristus, „Neboť zanecháním přikázání Božích se držíte lidské tradice“... „Až příliš dobře zavrhuje Boží přikázání, abyste mohli zachovávat svoje tradice“... „tak svou tradicí, kterou jste předávali, činíte slovo Boží neplatným. A činíte mnohé takové věci.“ (Marek, kapitola 7, verše 8, 9, 13). Takže takový typ vnější mysli se všemi jejími bláznivými rituály, tradicemi, konvencemi, zákony, předpisy, zákazy a obřady musí být zrušen a musí být vytvořena nová vnější mysl, vybudovaná z prvků pravých duchovních principů, aby tak uspořádání celé lidské mysli následovalo strukturu popsanou symbolickým uspořádáním všech kmenů dětí Izraele v táborech kolem Svatostánku setkávání a Archy úmluvy.

Toto uspořádání v kmenových táborech má mnoho hlubokých mystických významů. Jeden z nich se zjevuje přímo zde:

V samotném středu byl Svatostánek setkávání, v jehož centru byla Archa úmluvy, kde se nad cherubíny zjevoval Nejvyšší. Svatostánek setkávání reprezentuje Absolutní Moc Nejvyššího, která vytváří a sjednocuje veškeré stvoření. Archa úmluvy reprezentuje duchovní slunce, ve kterém sídlí Nejvyšší a ze kterého vytváří a

vládne Svému veškerému stvoření. Duchovní slunce je oblastí Božské Lásky a Božské Moudrosti Nejvyššího. Z přítomnosti Nejvyššího v duchovním slunci vycházejí či vyzařují všechny náležité a správné zákony, řád, ideje a postupy. Okolo tohoto Centra, v samotném středu celého tábora, byli umístěni členové kmene Levitů s jeho třemi hlavními rodinami, kterým byly přiděleny různé funkce ohledně práce, kterou vykonávali pro svatostánek. Levité ve středu tábora souvztaží nebo reprezentují Novou nebeskou společnost či dimenzi, která má funkci sjednocení a spojení všech Absolutních Principů Absolutní Přirozenosti Nejvyššího, jakož i souvislosti a spojení těchto principů, tak jak se manifestují ve veškerém stvoření. Nová nebeská společnost či dimenze, umístěná v samotném středu stvoření, je blízko k celému stvoření a k zóně vymístění a všechny je spojuje a sjednocuje, tedy všech devět hlavních okruhů stvoření, jakož i všechno ostatní v jsoucnu a bytí. Tři hlavní rodiny Levitů reprezentují strukturu a funkci oné dimenze. Kehat reprezentuje její Niternou mysl čili její nejniternější stupeň - Ducha; Geršon její vnitřní mysl čili zprostředkující stupeň - Duši; a Merari její vnější mysl čili zevní stupeň - Tělo neboli formu její specifické manifestace.

Na východ od tohoto Středu byly utábořeny tři kmeny: Juda, Isachar a Zebulon. Východní utáboření reprezentuje nebeskou dimenzi stvoření Nejvyššího a její strukturu. Toto je dimenze LÁSKY A MOUDROSTI. Juda reprezentuje její Niternou mysl čili její nejniternější stupeň - Ducha; Isachar její vnitřní mysl čili zprostředkující stupeň - Duši; a Zebulon její vnější mysl čili zevní stupeň - Tělo neboli formu její specifické manifestace.

Na jih od Středu byly utábořeny následující tři kmeny: Ruben, Simeon a Gad. Toto utáboření reprezentuje a souvztaží s duchovní dimenzí stvoření Nejvyššího a její strukturou. Toto je dimenze DOBRA A PRAVDY. Ruben reprezentuje její Niternou mysl čili nejniternější stupeň - Ducha; Simeon její vnitřní mysl čili zprostředkující stupeň - Duši; a Gad její vnější mysl čili zevní stupeň - Tělo neboli formu její specifické manifestace.

Na západ od Středu byly utábořeny následující kmeny: Efraim, Manases a Benjamin. Toto utáboření reprezentuje nebo souvztaží s intermediální dimenzí stvoření Nejvyššího a její strukturu. Toto je dimenze DOBROČINNOSTI A VÍRY. Efraim souvztaží s její Niternou myslí čili s nejniternějším stupněm - Duchem; Manases s její vnitřní myslí neboli intermediálním stupněm - Duši; a Benjamin s její vnější myslí neboli zevním stupněm - Tělem neboli formou její specifické manifestace.

Na sever od Středu byly utábořeny následující tři kmeny: Dan, Ašer a Neftalí. Toto utáboření reprezentuje nebo souvztaží s přírodní či fyzickou dimenzí stvoření Nejvyššího. Toto je dimenze VŮLE A ROZUMU. Dan souvztaží s její Niternou myslí čili s nejniternějším stupněm - Duchem; Ašer s její vnitřní myslí neboli intermediálním stupněm - Duši; a Neftalí s její vnější myslí neboli zevním stupněm - Tělem čili formou její specifické manifestace.

To, že k tomuto táboření dochází v pustině, znamená, že paralelně s pravým stvořením Nejvyššího existuje zóna vymístění, která obsahuje všechny ty, kteří vypadli z pravého stvoření Nejvyššího na základě aktualizace a realizace ideje svobody volby popřít a odmítnout skutečnost, že všechno pramení z Nejvyššího a Jeho/Jejích duchovních principů. Faktem tohoto popření a odmítnutí aktivovali negativní stav a založili pekla. Pekla a celá zóna vymístění je strukturována

podobným způsobem jako pravé stvoření, pouze ve stylu opačném a vzhůru nohama.

Příkaz Nejvyššího, aby děti Izraele zničili všechny obyvatele Kanaánu bez jakékoli stopy či zbytků, znamená, že pozitivní síly převládnu nad negativními silami a že negativní stav a všichni jeho obyvatelé přestanou v jednom bodě tohoto cyklu času být a existovat.

Toto je pozitivní souvztažnost a význam dětí Izraele. Jak bylo uvedeno výše, zde prezentovaná interpretace vnitřního smyslu jedné části dějin dětí Izraele je pouze jeden malý aspekt celé struktury, obsahu a významu Svaté Bible, týkající se této konkrétní části. Kromě této interpretace existuje minimálně devět dalších. Ty v této době nemohou být zjeveny z výše uvedených důvodů. Nicméně, zde uvedená interpretace byla poskytnuta za účelem ilustrace, jak by měl interpretovat, chápat a jak by měl přistupovat ke Svaté Bibli každý, kdo ji čte.

Přistupuje-li někdo ke čtení Svaté Bible tímto způsobem a za účelem stát se lepší lidskou bytostí, opravdu duchovní bytostí, bude vskutku požehnán Božskou Láskou a Božskou Moudrostí Nejvyššího, které jsou přítomny ve vnitřním smyslu Svaté Bible.